అనగనగా ఓ మంచి కథ

కలం పట్టని కర్తల సంఘం - బుచ్చిబాబు

'చివరకు మిగిలేది' నవలతో తెలుగు సాహిత్య చరిత్రలో అజరామరంగా నిలిచిపోయిన బుచ్చి బాబు గారు వ్రాసిన ఒక హాస్య కథ ఇది. ఇప్పటి కాలానికీ సరిగ్గా సరిపోతుంది. 'కౌముది' పాఠకులకోసం ప్రత్యేకంగా అందిస్తున్నాం.

కలం పట్టని గ్రంధ కర్తల సంఘం అని ఉండాలి, కాని కలం పట్టని వ్యక్తి ఎల్లా గ్రంధకర్తగా పరిగణింపబడతాడో అర్థంకాక అలా వదిలేశాం. ఈ సంఘం సహాయ కార్యదర్శిగా వార్షికోత్సవ సమావేశం కార్యకలాపాల నివేదిక సమర్పించే భారం నామీద పడినందుకు చింతిస్తున్నాను. శ్రద్ధగా చూస్తే మా సంఘం సమర్పించే నివేదిక స్వరూపం ఈ క్రింది విధంగా ఉండాలి.

> వార్షికోత్సవ నివేదిక
>
> ఇట్లు
>
> క.ప.గ్ర.క.సం.
>
> సభ్యులు

కాసేపు మా ఆదర్శాలు అవతల ఉంచి, పాఠక లోకానికి మా సంఘం పుట్టుపూర్వోత్తరాలు, ఆశయాలు, ఈ ఏడాదిలో జరిగిన కృషి వివరించడం మా విధి కాబట్టి, ఈ రచనకి పూనుకుంటున్నందుకు సభ్యులు మన్నించాలని కోరుతూ ఉపక్రమిస్తున్నాను.

కలం పట్టని గ్రంధకర్తల సంఘం నిర్మాత అధ్యక్షయ్యగారు. వారు అరవై సంవత్సరాల క్రితం ఎడారి పురంలో ఖాళీపేటలో "మృగ్యం" అనే భవనంలో జన్మించారు. పదహారవ ఏట స్నేహితులకు సెలవుల్లో పెద పెద్ద లేఖలు వ్రాయడంతో గ్రంధకర్తగా ఆయన జీవితం ప్రారంభమైందనొచ్చు. వారి అరవై మూడో ఏట కళాశాల సంచికలో కొన్ని గేయాలు వెలువడ్డాయి. మొదటి ప్రపంచ సంగ్రామం గురించి, వివిధ పత్రికలలో వారి విమర్శలు "అనామకుడు" అను పేరిట ప్రచురితమై ఆంధ్రపాఠక లోకానికి రాజకీయాలపట్ల కళాభూయిష్టమైన అభిరుచి కలగజేసి పత్రికా సంపాదకీయం కళాఖండం కాగలదని ఋజువు చేశాయి "సాహితీ బాణం" అనే మాసపత్రికలో కవిత్రయం వారిని గూర్చిన వ్యాసాలతో విమర్శకుడుగా అగ్రస్థానం సంపాదించుకున్నాడు. మరో ఇరవైఏళ్ళ తర్వాత "ప్రళయం" "వితండవాదం" అనే వారి నాటకాలు ఊరూరా ఆడడంతో సారస్వత చక్రవర్తిగా వారి కీర్తి స్థిరపడిపోయింది. వారి రచనలను

గూర్చి ఆయన చెబుతుండగా విని మతిపోయిన నా బోటి కుర్రకారు అందరం, నిరుడు వారి షష్టిపూర్తి సందర్భంలో వారి రచనలన్నీ సేకరించి ప్రముఖుల వ్యాసాలతో, విమర్శలతో చేర్చి వో గ్రంధంగా వెలువరించి వారికి సమర్పించాలని సమకట్టి, తమ రచనలన్నిటినీ మా కివ్వవలసిందిగా వారిని కోరాం.

"నేను చెప్పినవన్నీ వ్రాయలేదు. నేనింతవరకూ ఏ రచనా చెయ్యలేదు. ఆ రచనలన్నీ చేసి ఉందును. చెయ్యగల ప్రతిభ నాలో ఉంది కాని దాన్ని చంపుకుని ఒక తాత్విక చింతన అలవరచుకుని, అహాన్ని త్యాగం చేసి, ఈ సారస్వత అవకాశాలను ఇతరులకి విడిచిపెట్టి, ఏకాంతంలో నిశ్చింతగా కాలం గడపదలచాను" అన్నారు అధ్యక్షయ్యగారు. వారింకా ఇల్లా అన్నారు:

"నేను చేసిన త్యాగం సామాన్యమైంది కాదు. దాని విలువ నా సమకాలికులు గ్రహించలేరు. ఈనాడు నేను ప్రారంభించిన పనికి ఎందరో పూనుకోవాలి. ఇదొక ఉద్యమంగా ప్రచారంలోకి రావాలి. ఎన్నెన్నో భావాలు నా బుర్రలో మెదిలాయి. ఎన్నెన్నో మధుర స్వప్నాలు నా హృదయంలో కరిగిపొయ్యాయి. కావ్యాలు, నాటకాలు, విమర్శలు, నవలలు, కథానికలు, వేలాదిగా వ్రాసి ఉందును, కాని వ్రాయలేదు. అట్లా వ్రాయకపోవడంలోనే నా త్యాగం ఉంది. ఇదొక సమాజసేవ. పూర్వీకుల గ్రంధాలు, సమకాలికుల రచనలు వేలాదిగా ఉన్నాయి. ఇతర భాషలలో లక్షలాది గ్రంధాలు బైలుదేరుతున్నాయి. వీటిలో ఏదని చదవడం? పాఠకుడికి మతిపోతుంది. ఈ సారస్వత జ్వాలలో నేనూ వో గ్రంధాన్ని సమిధగా పారేసి ప్రజ్వరిల్ల చెయ్యమంటారా? మన పూర్వులు బోధించిన దాన్ని ఆచరణలో పెట్టి జితేంద్రియుడనై స్వార్ధాన్ని చంపుకుని ఆధ్యాత్మికానుభూతిని పొంది, సత్ చిత్ ఆనందాలను సాధించి పరమాత్మలో ఐక్యం కావడం గొప్ప కృషి, త్యాగం, సాధనకావంటారా? పరమాత్మను దర్శించిన వ్యక్తికి చెప్పేటందుకు అనువైన భాషలేదు. మౌనమే అతని శరణ్యం. ఈ తత్వాన్ని అంగీకరించి, ఎందరెందరో ఈ ఉద్యమానికి కూడా మీరు ప్రచురింపకూడదు. నేను వ్రాయకూడదు. ఎవరూ వ్రాయకుండానే ఈ మహాసత్యం ప్రచారం కావాలి. కలం పట్టని గ్రంధకర్తని నేను" అన్నారాయన.

ఆ క్షణాన్నే ఈ సంఘం జనించిందనొచ్చు. వారినే అధ్యక్షులుగా కూడా ఏకగ్రీవంగా ఎన్నుకున్నాం. ఆ సందర్భంలో వారికి సమర్పించిన సన్మాన పత్రంలో ఇల్లా చెప్పుకున్నాము.

"మీరు రచించని "రెండు మహాసంగ్రామాలు" అనే నవల మీ కీర్తిని వేనోళ్ళ చాటుతుంది. ఆంధ్రుల మహోజ్వల జీవితం అందులో చక్కగా చిత్రితమై ఉండి ఉండును. ఈనాడు సమాజాన్ని కలచివేస్తున్న సమస్యలన్నింటికి పరిష్కార మార్గాలు సూచించి ఉందురు. వాటిని ఈ సమాజం అలవర్చుకుని ఉండును. అట్లయిన సంఘ సంస్కర్తలకీ, ప్రజా సేవకులకు వేసేటందుకు ఏమీలేక నిరుద్యోగులై, రచనకి పూనుకుని మరికొన్ని క్రొత్తసమస్యలు లేవదీసి ఉందురు. మీ నవల ఈ ప్రమాదం తప్పించింది. అంతేకాదు. ఆ నవలను చదివి ఎందరో యువకులు నవలా రచనకు పూనుకుని, ఈ నాటి సారస్వత కల్లోలాన్ని పెంచి ఉందురు. ఈ విపత్తు సంభవించకుండా మీరు తలపెట్టిన నవలను వ్రాయకుండా విడిచిపెట్టినందుకు దేశం మీకు ఋణపడింది." ఇది చదవగా విని అధ్యక్షయ్యగారు ఈ సన్మాన పత్రం వ్రాతలో ఉంది గావున, వెంటనే తగులబెట్టవలసిందని ఆజ్ఞాపించారు. అప్పుడు దాన్ని ఫ్రేమునుండి విడదీసి, అప్పుడే తగులబెట్టివేశాము. ఇది చూచి విస్తుపోయిన సభికులలో కొందరు మా సంఘంలో సభ్యులుగా చేరిపొయ్యారు.

వ్రాయకుండానే గ్రంధకర్తలుగా పేరు కొట్టెయ్యడానికి సంకల్పించిన వ్యక్తులకు కొదవేమిటి? కొన్ని కోట్లమంది ఇందులో సభ్యులుగా చేరిపోతారు అనుకుంటున్నారేమో మీరు. ఇది నిజమైతే మా సంఘంలో కొన్ని కోట్లమంది సభ్యులుగా చేరి ఉందురు. కాని అట్లా కాదు. సభ్యత్వానికి అర్హతలున్నాయి. వాటిని పాటించగలవారు చాలా కొద్దిమందే ఉంటారు. ఈ సన్మానసంఘం అవతరించినప్పుడూ, వో డజనుకి మించి సభ్యులు లేరు. ఈ డజను మందిలో కూడా సంపూర్ణమైన అర్హత సంపాదించుకున్నవారు ఒక్కరు కూడా లేరనడంలో అతిశయోక్తిలేదు. మా "మధురాంతకం" విషయం చూడండి. లోగడ ఒకటి రెండు గేయాలు వ్రాసివున్నాడు. మా "హంగుదార్" "తుషారం" అనే గేయ సంపుటి ప్రచురించి "ముంగిస"కు అంకితం చేశాడు - ఎందుకో ఎవ్వరికీ తెలీదు. "రణవీర్"

రెండో ప్రపంచ సంగ్రామ సమయంలో వాల్‌పోస్టర్లమీద యుద్ధంలో చేరవలసిందిగా కొన్ని పాటలు (''రణభేరి''గా తర్వాత ప్రచురించాలనుకున్నాడట) - వ్రాశాడు.

వే.ఘో.వి. శాస్త్రి (వేద ఘోష విచ్చిన్న శాస్త్రి) ఋగ్వేదకాలం నాటి సోమపానాసాదనా ఔచిత్యాన్ని గూర్చి వాఖ్య వ్రాశాడు. మా ''స.కు.బ''గారు ఉద్యోగం ఇవ్వనందుకు నలుగుర్నీ తిడుతూ వ్రాసిన ఉత్తరాలను ''ప్రేమలేఖలు''గా అచ్చాఫీసులో ఏడాదిగా పడున్న వ్రాతప్రతిని గబగబ వెళ్ళి తీసుకొచ్చి అధ్యక్షయ్యగారి పాదాలముందు పడేస్తేనే సభ్యత్వం లభించింది. దాన్ని తగులపెట్టడం గూర్చి గంటసేపు చర్చకూడా జరిగింది. అధ్యక్షయ్యగారు దాన్ని తగులపెట్టవద్దనీ, ప్రస్తుతం పూడ్చిపెట్టవలసివచ్చిదని ఆజ్ఞాపించారు - రాసెట్టి అనే ఆంగ్లకవి కొన్ని ప్రేమగీతాలను ఆ విధంగా ప్రేయసితోపాటు పూడ్చిపెట్టాడుట - ఎప్పుడైనా ఈ సంఘంతో అభిప్రాయబేధాలొచ్చి సభ్యుడుగా మానుకున్ననాడు, వారికి ఈ వ్రాత ప్రతి తిరిగి తీసుకుని ప్రచురించుకునే అధికారం ఉండాలన్న ప్రతిపాదన ఆమోదించారు.

ఏదో ఒక అపచారం చెయ్యనివారు మాలో లేరు. కృష్ణయ్యగారు ఏమీ వ్రాయలేరు గాని, ఒకరిద్దరు యువకవులు తమ గేయసంపుటాలను వీరికి అంకితం చేశారుట. మా ''మరమ్మత్'' ఓ చిన్ని కథల సంపుటానికి పరిచయ వాక్యాలు వ్రాశారు. ఆ గ్రంధం ఒక సినిమా నటికి అంకితం ఇవ్వడంతో వేసిన రెండువేల కాపీలు అట్టే అమ్ముడుపోయినాయి. వాటినన్నింటినీ మేం సేకరించి తగులబెట్టే సంకల్పం మా సంఘం వారికి ఉంది కానీ, కొనసాగుతుందని అనుకోడంలేదు. ఇంకెప్పుడూ ఉపోద్ఘాతాలు వ్రాయనని ఒట్టేసుకున్న మీదనే ''మరమ్మత్''కి సభ్యత్వం దొరిగింది.

''వైవాహిత్'' అనే మరో సభ్యుడున్నాడు. తనెప్పుడూ వ్రాసిన పాపాన పోలేదని ప్రయాణం చేసినా, గిట్టనివారు ఆయన రచనని ఒకదాన్ని బైటపెట్టారు. ఎవరిదో ధనిక కుటుంబంలో వివాహం జరిగిందట. ఆ సందర్భంలో వధూవరుల మంచిగుణాలన్నిటిని గుచ్చెత్తి గేయమాలగా పెండ్లి పందిట్లో చదివి, ఫ్రేమ్ కట్టించి పెండ్లి కుమారునికి సమర్పిస్తుండగా తీసిన ఫోటో బైటపెట్టడంతో ఆయన బండారం బైటపడింది. పాపపరిహారంగా ఆయనకలాన్ని అధ్యక్ష్యయ్యగారికి ఇచ్చివేశారు. అప్పుడు, ఫౌంటెన్ కలాలు ప్రవేశరుసుంగా నిర్ణీతమైంది.

ప్రతి సభ్యుడు ఓ కలం, దస్తా కాగితాలు సంవత్సరం చందాగా కట్టాలి. వారులోగడ చేసిన రచనలుంటే ఆ ప్రతులన్నింటినీ సేకరించి వార్షికోత్సవంలో వాటిని దగ్ధం చెయ్యాలని తీర్మానించారు. ఇదంత కష్టం కాదు. ఎందుకంటే అచ్చువేసిన ప్రతులన్నీ సాధారణంగా గ్రంధకర్తగారింటి బోషాణంలోనో, ప్రచురణకర్త చెత్తకాగితాల కొట్లోనో, సుళువుగా దొరుకుతాయి. వార్షికోత్సవంలో ప్రతి సభ్యుడూ ప్రసంగించి తీరాలి. ఆ ఏడాదిలో ఆయన ఊరిలో కాగిన భావాలు, తలపెట్టిన రచనలూ, వాటిని వ్రాయకుండా ఎల్లా తప్పించుకున్నదీ వివరించాలి. గొప్పరచన తలపెట్టి వ్రాయనందుకు అధ్యక్షులు కొన్ని బిరుదులు కూడా ఇవ్వాలని సూచించారు. ''మధురాంతకం'' 'కన్నీటి స్వర్గం' అనే ఖండకావ్యం వ్రాయలేదుట. వారికి 'నహికన్నీర్ కవి' అని బిరుదు ఇద్దామన్నారు. దానికి నేను తగను అని నమ్రతతో ఆయన నిరాకరించారు. 'ఏమో, ఆ కావ్యం నేను ముందెప్పుడూ వ్రాయనూ అనలేను. ఏ వేళ ఏ బుద్ధిపుడుతుందో'' అన్నాడు 'మధురాంతకం'. ఆయన నిజాయితీని అధ్యక్షులు ప్రశంసించారు. ఈ సంవత్సరం ఉపనిషత్తుల జోలికి పోలేదు అన్నాడు. వే.ఘో.ని. శాస్త్రి. భానుని ఏకాంకిల విషయమై పరిశోధన చేసి కూడా వ్యాసాలు వ్రాయడం మానుకున్న ఉదంతం విని సభ్యులు సంతోషించారు. ఒకటి రెండుమార్లు బౌద్ధతత్వం గురించి వ్రాయాలని ఉబలాటపడ్డారుట. మరోమారు శంకరాచార్యుల చరిత్ర సినిమాకు పనికొచ్చేటట్లు వ్రాయాలనుకున్నారు. 'నాగానందం' తనని విమర్శించవలసిందిగా చేసిన ఆహ్వానాన్ని పిలిచినా వినిపించుకోనందుకు ముందు ముందు అధ్యక్షపదవిని కొట్టెయ్యడానికి ఆయన కృషిచేస్తున్నట్లు స్పష్టమైంది.

హంగుదారు ''మిల్లు యజమాని'' అనే సాంఘిక నాటకం ఆరంభించి, ఒక రంగం పూర్తికూడా చేశాననీ, తరువాత అతనికి మిల్లులో పనిదొరికిందనీ, అంతటితో ఆ వ్రాత ప్రతిని మిల్లులో విద్యుత్ చక్రాల మధ్యపడేసి పిండిగా చేసిన ఘట్టం విని, మేమందరం చకితులమయ్యాం. మా రణవీర్ హిందీ, వంగభాషల నుండేగాక 'సరోయన్' ప్రీస్టీల రచనలు తెలుగులోనికి అనువదించడానికి

పూనుకుని, కీర్తికాంత పిలుపుని కాదని ఆమెను పంపించివేసి లోపల గొళ్ళెం పెట్టుకుని ముసుగుతన్ని పరున్న దృశ్యం ఊహించుకుని సభికులు కరతాళ ధ్వనులు చేశారు. ఇక "స.కు.బ." వయస్సులో పిన్నైనా, త్యాగంలో మా అందరికంటే పెద్ద - ఎందుకంటారా - నాలుగైదు అపరాధ పరిశోధక నవలలకి కావల్సిన వస్తువు సిద్ధంగా ఉండికూడా, వాటి రచనకు పూనుకోలేదు. ఒకరిద్దరు పంపిన నవలలపై అభిప్రాయం వెలిబుచ్చలేదు. ఆఖరికి ఆ రకం నవలల్ని చదవాలన్న తృష్ణని కూడా అణగద్రొక్కుకుని మానసిక ప్రశాంతతని పెంపొందించుకున్నాడట. 'నహిహంతక్' బిరుదుపొంది అధ్యక్షుల వారి మన్ననకు పాత్రుడయ్యాడు. మా కృష్ణయ్య పిల్లల సాహిత్యం జోలికి ఈ సంవత్సరం పోలేదు. 'వారు హాయిగా ఆడుకుంటూ పాడుకుంటూ ఉండకుండా నా బాలసాహిత్యంతో తత్ఫలితంగా జనించే పోటీ తత్వంతో వారి ఆనందమయ, అమాయకపు జీవితాలను భగ్నం చెయ్యడం నా మతం కాదు. నేనే కాకుండా పెడతోవకి పట్టించే తోటి రచయితల మాటలు విని, ఆ బాలబాలికలు రచనకి పూనుకోకుండా, వారి జేబుల్లో పెన్సిళ్ళు, బలపాలు, సుద్దముక్కలూ సంగ్రహించి, చోరత్వానికి దిగవలసి వచ్చింది' అన్నాడు కృష్ణయ్య తన సారస్వతానుభవాలను వివరిస్తూ.

మా సంఘంలో మహిళలు సభ్యులుగా చేరలేదు. అందుచేత మహిళా సాహిత్యలోకానికి మేము ఏ సహాయము చేయలేకపోయామని చెప్పేటందుకు విచారిస్తున్నాను.

ఈ ఏడాదిలో మా సంఘం సంఖ్య వందకి పెరిగింది. మొన్న జరిగిన వార్షికోత్సవానికి అధ్యక్షయ్యగారు అధ్యక్షులుగా ఉన్నారు. ఆ ఉత్సవం ప్రారంభించడానికి ఎవరిని పిలవాలా అన్న విషయంపై రెండు మూడు గంటలు వాదోపవాదాలు జరిగినవి. 'మనం ఎవరినో ఒక ప్రముఖ వ్యక్తిని పిలుస్తాం. మనమాట తీసెయ్యలేక వారు వస్తారు. దానివల్ల వారు చెయ్యవలసిన పనులు చెయ్యనీకుండా చేస్తున్నామన్న మాటేగా! దేశ క్షేమానికి, పురోగమనానికి వినియోగపర్చవలసిన వారి అమూల్యమైన కాలాన్ని మన ఉత్సవ ప్రారంభానికి ఖర్చు పెట్టించి, సమాజ శత్రువులుగా తయారవడం మన ఆదర్శాలకి విరుద్ధం. కాన మనం ఎవరినీ శ్రమపెట్టవద్దు' అన్నారు అధ్యక్షులుగారు.

✡✡✡

మౌనంగా నిలబడి పైకి పాడని ప్రార్థన గీతంతో ఆనాటి కార్యక్రమం ప్రారంభమైంది. తరువాత 'ఆయుధ విసర్జన' జరిగింది. సభ్యులు ఒక్కొక్కరే వేదిక పైకొచ్చి కలాలు, పెన్సిళ్ళు, తెల్లకాగితాలు అధ్యక్షుల ముందు విసర్జన చేశారు. ఆ పిమ్మట "సంతాప ప్రమాణ స్వీకారము" తంతు జరిగింది. ఆయా సభ్యులు వారు చేసిన అపచారాలు దాచకుండా చెప్పి వేసి, పశ్చాత్తాపం ప్రకటించి, చెంపలేసుకుని, "ఇంక చెయ్యను" అని ప్రమాణ స్వీకారం చేస్తారు. ఈ సందర్భమో మా "వైవాహిత్" కి "నహి గీతాచార్య" అను బిరుదు ప్రసాదించారు ఎందుకంటారా? అతను ఈ సంవత్సరం భగవద్గీత జోలికి పోలేదుట. లోగడ గీతని బుర్రకథగా, జముకుల కథగా, గొల్లసుద్దులుగా, వీధినాటకంగా, యుగళగీతంగా, అనేక స్వప్నాలతో వ్రాసివున్న దురంతాల ఉదంతాన్ని ఏకరువు పెట్టి ఈ పవిత్ర గ్రంధాన్ని ముందెప్పుడూ మలినం చేయనని ఒట్టేసుకున్నాడు.

మూడవ అంశము అధ్యక్షుల వారి ఉపన్యాసము. దీనిని ఏ పత్రికలూ ప్రచురించవు ప్రచురించేటందుకు నాకూ అనుమతిలేదు. అయినా, కొన్ని భాగాలు వ్రాయక తప్పదు.

"మన సంఘంపట్ల కొన్ని సంస్థలు అసమ్మతి ప్రకటించాయి. కొన్ని పత్రికలు ఇల్లాంటి సంఘమే ఉండరాదనీ, దీన్ని ప్రభుత్వం రద్దు చెయ్యాలనీ సూచించారు. సారస్వతాభివృద్ధిని మా సంఘం నిరోధిస్తుందని వీరివాదం. మా సంఘం తలపెట్టిన కార్యక్రమం దేశమంత వ్యాపిస్తే ముద్రణాలయాలలో పనిచేసే వేల జనానికి, ప్రచురణ కర్తలకి, పత్రికాలయాలకి పని లేకుండా పోయి నిరుద్యోగ సమస్య తలెత్తుతుందని కూడా వీరు అంటున్నారు. ఇది కాదనలేము. దీనికిగాను వీరందరికి యధావిధిగా పని కలిపించే సూత్రాన్ని అమలు జరుపుతున్నాము. మా సంఘంలో ఎవరెవరైందీ, సభ్యుల సంగ్రహ జీవితగాథ, వారి ఊహాజగత్తులో జరిగిన యుద్ధాలను, వారు ఏ

విధంగా స్థూల ప్రపంచంలో ప్రేరణ నెదుర్కొని ఆకర్షణలని జయించి చిత్తశుద్దిని, ఆత్మశాంతిని అలవరచుకున్నారో తెలియజేసే వొక సంచిక ఏడాది చివరలో వెలువరిస్తాము. ఆ గ్రంధంలో రచయితలను గురించిన వివరాలు పొందుపరచబడతాయి. ఉదాహరణలిస్తాను.

"వైవాహిత్" - అసలు పేరు వైదూరం వామన హరి ప్రసాదరావు. చదువు - ఇంటర్ నాలుగుమార్లు ఫేలయ్యాడు. బి.ఏ. పరీక్షకు కూర్చోలేదు. వివాహం జరిగింది.

వీరి అముద్రిత గ్రంధాలు: "కొద్దో గొప్పో" "కలగని సంతానము", "ఖండకావ్యం", "భగీరధుని తపస్సు". అసలు వ్రాయని రచనలు: "ఏదేశమేగినా", "మెక్సికోలో విప్లవం" (వ్యాసాలు)

ఈ క్రింది వారి రచనలు వారు చదవలేదు: వాల్మీకి, నన్నెచోడుడు, వీరేశలింగం, థామస్ హార్డీ.

ఈ క్రింది వారిపేర్లు కూడా వినలేదు. జీన్ పాల్ సార్ త్రే, కీర్కిగార్డ్.

అల్లాగే "వృశ్చికం" - అనే పేరుతో సీరియల్ నవలా రచయితను గురించి ఇల్లా వెయ్యావొచ్చు.

వృశ్చికం - అసలు పేరు తేలుటూరు రంగయ్య. వారు పొందని అపూర్వ అనుభవం: తేలుకుట్టడం. వీరు వ్రాయని నవల: "ఎందుకీ తొందర సుందరాకార"

బుర్రలోకూడా లేని గ్రంధం: "బాణసంచా" (కథల సంపుటి)

వీరి అభిమాన రచయితలు: ఖలీల్ హిబ్రాన్, ఫిర్ దౌసీ, "శాఫో" "స్టీఫాన్ జ్వీగ్".

ఈ పై వారి రచనలు వీరు చదవలేదు - వీరికి ఈ పేర్లు బాగుంటాయి. అంతే.

కాలక్షేపం: పుస్తకాల కేటలాగులు పోగుచెయ్యడం. బొమ్మల పత్రికలలో బొమ్మలు చించకపోవటం

ఒక రచయిత్రిని గురించి

"వీణతంత్రి" - ఈ పారుతో పాఠకలోకానికి పరిచయం: కానీ ఈమె అసలు పేరు "వరకట్నం ధనలక్ష్మి"

వివాహం : చేసుకోలేదు.

చదువు : ఇంట్లోనే.

కళాసాధన : ఊహలో.

కాలక్షేపం : తెలుగు సినిమాలు చూడకపోవడం.

ఇష్టంలేని రచయిత్రిలు : మొల్ల, జేన్ ఆస్టిన్, ముద్దుపళని, షార్లోట్ బ్రాంట్.

అముద్రిత గ్రంధం : మరి మొగాళ్ళమాటేమిటి? (వ్యాసాలు). ఇందులో ఉన్న విషయాలను అన్ని పత్రికలు వారికి కావల్సినవాటిని ఏరుకుని ప్రచురించవచ్చు. "

అధ్యక్షయ్యగారి ఉపన్యాసంలో మరో ముఖ్యభాగం:

"ఏ రచనా చెయ్యకుండా, పాండిత్యంగని, సంస్కృతిగాని, భాషాపరిజ్ఞానంగాని ఈషణ్మాత్రమూ లేకుండా గొప్ప రచయితలుగా, సాహితీపరులుగా చలామణి అయి, ఉన్నత పదవులు సంపాదించుకోడానికి, ఈ సంఘం ఎత్తువేస్తున్నదని వొక అభియోగం చేశారు, కొందరు ప్రముఖులు. మా సంఘం చేస్తున్న కృషికి ఫలితం అది కావొచ్చు కాని ఉద్దేశం మట్టుకు అదికాదు. ఈనాడు సమాజంలో విభిన్నదృక్పధాలున్నాయి. సంప్రదాయాలు, సాహితీ విలువలు తారుమారవుతున్నవి. ఈ మహాగందరగోళంలోంచి, చెత్తలోంచి మరుగుపడిన మణులను ఏరిచూపే విమర్శకులున్నారు. మా సంఘం ఈ చెత్తని పెంచకుండా చేస్తుంది. చెత్త తగ్గినకొద్దీ, విమర్శకుడి పని సుళువవుతుంది. గొప్ప గ్రంధాలేవో నిర్మితమవుతాయి. వాదాలు, సిద్ధాంతాలు, పోటీలు సమసిపోతాయి. ప్రపంచశాంతి ప్రబలుతుంది. ఇది సేవకాదంటారా?"

వ్రాయబడని రచనలను చెత్తగా పరిగణించడం సభ్యులకు నచ్చలేదు. వ్రాసి ఉంటే గొప్పరచనలవును - సభ్యులందరూ వ్రాయగల గొప్ప గ్రంధకర్తలు. అట్టివారి కృషిని చెత్తకింద కట్టెయ్యడంపట్ల అసమ్మతిని తెలియచేశారు. అధ్యక్షులువారిని తమ ఉపన్యాసాన్ని నిలపమన్నారు. క్షమాపణ చెప్పమన్నారు. వారు దాని కంగీకరించలేదు. క్షమాకాగితాలు పట్టుకుపోతామన్నారు. మా "మధురాంతకం" ఒక కొత్త సూత్రాన్ని ప్రతిపాదించాడు. "రచనలు చెయ్యకపోవడమే కాకుండా, ప్రతిభాశాలి అయిన ప్రతి సభ్యుడూ ఉపన్యసించకూడదు. గ్రామభాష ప్రబలి, ఉపన్యాసానికీ, రచనకీ తేడా లేకుండాపోతుంది గనక ఈ సంఘం ఇంకనుంచి ఉపన్యాసాలు మానుకోవాలి."

దీన్ని సభ్యులందరూ ఏకగ్రీవంగా ఆమోదించి, అధ్యక్షులవారిని ఉపన్యసించడం మానుకోమన్నారు

"మరి ప్రేక్షక జనం మాటేమిటి?" అన్నారాయన.

"వారూ మౌనం వహించి, ఏకాంతాన్ని ఆస్వాదించి, సమాధిలో పడి దాన్నుండి జనించే శూన్యరసాన్ని ఆస్వాదించాలి" అన్నాడు మధురాంతకం.

కార్యక్రమంలో ఈ భాగాన్ని "శూన్యరసాస్వాదనా కృత్యం" అన్నారు. ప్రేక్షక జనానికి ఇది నచ్చలేదు. అల్లరి సాగించారు - కేకలు, ఈలలు, అధ్యక్షయ్యగారిని గూర్చి అపవాదుతో కూడుకున్న నినాదాలు సాగించారు.

ఈ అధ్యక్ష్యయ్య ఏ రచనా చెయ్యలేదంటే మేం నమ్మం, "అ, ఆ" "ఇ, ఈ," అని మారుపేర్లెట్టుకుని, మూడు ఖండకావ్య సంపుటాలు ప్రచురించాడు. "రెండు రెళ్ళు మూడు" అన్న పేరుతో 'నలుగురు శత్రువులు' అన్న నవల ప్రచురించాడు.

"అబద్దాల అధ్యక్షయ్య" - అంటూ చేసిన ప్రేక్షక్ల నినాదాలు మిన్నుకెగిసినవి.

అప్పుడు అధ్యక్షయ్యగారు మరొక కర్మకాండ శాసించారు. మొదటిది 'కవచ విసర్గ' - అనగా మారు పేర్లతో, (సకుబ, హంగుదార్, రణవీర్ మొదలైనవి) రహస్యంగా రచనలు సాగిస్తున్న సభ్యులు కవచాలను (మారుపేర్లను) వదిలేసి, నిజస్వరూపం (నామధేయం) బహిరంగం చెయ్యాలి. రెండో దానిపేరు అపవాద ఉపసంహార కృత్యం - అనగా ప్రేక్షకులలో ఒకరు సభ్యుడు మారుపేరుతో రహస్యంగా చేసిన రచనని బైటపెట్టడం (అపవాదువెయ్యడం) - అవతల వ్యక్తిపశ్చాత్తాపం చెంది, గుంజీలు తీసి, లెంపలేసుకుని (ఉపసంహారం).

✡✡✡

"ఏమండోయ్ - లేవండి, పట్టపగలే కలలేమిటి? ఆ లెంపలేసుకోవడం ఏమిటి? లేవండి, కాసిని మంచినీళ్ళు త్రాగండి అంటూ ఆవిడ లేపింది.

'ఏదో వ్రాసి వ్రాసి ఇస్తామన్నారటగా - ఆయనెవరో వచ్చాడు చూడండి' అన్నదామె.

'జ్వరంగా ఉంది, రేపు రమ్మందూ' అన్నాను..

'ఇంక ఇవ్వనక్కర్లేదట. వారి పత్రిక నిలిచిపోయిందట అన్నదామె.

"అమ్మయ్య!" అనుకుని మళ్ళీ పడుకున్నాను.

✡✡✡